

Zgode in nezgode.

Piše Iv. Kiferle.

2. Zaslužena kazen.

svojih mladih letih — tako mi je pripovedoval moj tovariš — sem imel posebno veselje do britve. Morda bi bil še postal brivec, da ni prišlo nekaj vmes, kar me je temeljito ozdravilo. Bilo mi je pet let, ko sem bil grozno tepen zaradi britve.

Zgodilo se pa je tako-le:

Moj oče se je bril sam. Ni maral, da bi ga kdo drugi praskal z britvijo po obrazu in vratu. »Britev je nevarna reč,« je večkrat rekel, »sam sebi jo še najbolj zaupam.«

Nekega dne sem posebno opazoval očeta, kako se bo bril. Pripravil si je na mizo potrebnih reči. Naposled je vzel s police pri peči britev. Nabrusil jo je ob kamenu, potem pa pogladil na jermenu. Nazadnje pa jo je gladil še ob dlan, zdaj sem, zdaj tja, zdaj sem, zdaj tja, da se je sljšalo po dlani: tek-tek, tek-tek. Vedno sem mislil, da pojde ostrina v kožo, pa ni šla. Potem si je napravil v lesenem lončku milnice in se je z njo nihal po obrazu in vratu. To je šlo precej časa semtertja.

»Sedaj pa le mirni, otroci« — je rekel — »da me kdo ne dregne! Britev je nevarna reč.« Otroci smo bili mirni. Jaz sem pa opazoval od strani, kako pojde. Z desnico po desnem licu je šlo gladko. Z levičo po levem licu pa je šlo že težje. Po bradi in po vratu pa je šlo s težavo. Treba je bilo kožo natezati, zdaj sem, zdaj tja. No, s potrpljenjem in vztrajnostjo se vse dožene. Slednjič se je oče oddahnil, rekoč: »Hvala Bogu, dobro je! Za en teden bo spet mir.«

Oče je potem britev lepo obrisal, jo zavil v sukнено krpo in jo spravil na polico. Pazil sem dobro, kam jo je položil. Sklenil sem, da jo ob prvi priliki poizkusim, kako kaj reže. Imel sem že svoj pipec za dva krajevarja,

toda ... britev, to je vse kaj drugega. Kako se sveti! Pa ostra je. Ej, to bi rezal z njo trske in šibice! No, priliko za to sem dobil kmalu.

Dva dni zatem sta bila odšla z doma oče in mati. Zlezal sem na peč in se iztezal po britvi na polici. Dosegel sem jo. Oj, to je bilo veselje! Odprl sem jo počasi. Ogledoval sem jo. Rad bi bil tudi jaz potegniti po dlani semtertja, toda zbal sem se. Oče je vedno poudarjal, da je britev nevarna reč. »Ne, vrezati se pa ne smem. Toda poizkusiti moram vendar, kako reže. Ako režem polico, je ne bo bolelo in kri ne bo tekla.« Tako sem mislil in začel rezati polico. Ej, to se je rezalo! Kar samo se je delalo. Pipec naj se kar skrije pred britvijo!

Ko sem bil tako zamišljen v svoje malopridno delo, zakliče mlajša sestra, ki je gledala skozi okno: »Oce glejo, oce glejo!«

Tedaj se ustrašim. Hitro zavijem britev v cunjo in jo denem na prejšnje mesto. Tedaj pa stopi oče v sobo. Začudi se, kaj delam sedaj, v poletni vročini, na peči.

»Zakaj si na peči?« me vpraša. Jaz ne odgovorim ničesar. Tedaj pa vpraša mojo sestrico: »Kaj je delal Ivan na peči?« Ona odgovori: »Blitev imel ... polico lezal.«

»Ni mogoče!« reče oče. Stopi k polici in vidi, da je vsa narezana, na tleh pa polno treščic in iveri. Pogleda britev in vzdikne: »O, ti presneti otrok! Britev mi je poškodoval! Vsa škrbasta je! Za nič je! Pa porezal bi se bil lahko. Le čakaj!«

Oče je odšel ven. Vrnil se je z dolgo šibo. »Šestdeset starih krajcarjev sem dal za britev, zdaj si jo pa pokvaril!« Švrk, švrk, švrk.

»O, joj, joj, saj ne bom več!«

»Britev je nevarna reč, pa se igraš z njo!« Švrk, švrk, švrk ...

»U, u-u, saj ne bom več!«

»Za samo škodo si!« Švrk, švrk, švrk ...

»I-i-i, boli-i, saj ne bom več!«

Tako sem cvilil in se premetaval po peči. Očetu pa je bilo tako všeč, ker me je lahko namazal od vseh strani.

Na mojo srečo je prišla mati v sobo in je ustavila to igro. »Otrok je res zaslužil kazen,« je rekla, »toda ti pa britev tudi bolj varno spravlja!«

Tako je tudi bilo. Oče je poslal britev brusaču. Bila je še za rabo. Zaklepal jo je v skrinjo. Jaz pa sem bil zadovoljen s pipcem in nisem več prežal na britev. Še sedaj čutim mržnjo do nje.

